

Narodna in univerzitetna knjižnica
v Ljubljani

120019

1.

▼ RDEČA KAPICA

RDEČA KAPICA

M L A D I N S K A K N J I G A

120 019

KNJIZNICA ČEBELICA 1

R D E Č A K A P I C A

ZAPISALA BRATA GRIMM * PRE-
VEDEL FRAN ALBREHT * NARI-
SALA IN OPREMILA MARLENKA
STUPICA * IZŠLO V KNJIZNICI
»ČEBELICA« * UREJA KRISTINA
BRENKOVA * IZDALA MLADIN-
SKA KNJIGA * ZA ZALOŽBO IVAN
POTRČ * NATISNILA TISKARNA
LJUDSKE PRAVICE V LJUBLJANI

120019

012065/1953

B

ILA JE NEKOČ MAJHNA, SRČKANA DEKLICA, KI JO
JE VZLJUBIL VSAKDO, ČE GA JE LE POGLEDALA. NAJ-
RAJŠI PA JO JE IMELA NJENA BABICA. TA SPLOH NI
VEDELA, KAJ VSE NAJ DA OTROKU. NEKOČ JI JE PO-
DARILA KAPICO IZ RDEČEGA ŽAMETA IN, KER JI JE TAKO
LJUBKO STALA IN TUDI SAMA NI HOTELA NOSITI NIČ
DRUGEGA VEČ, SO JI REKLI KAR RDEČA KAPICA.

NEKEGA DNE JI JE REKLA NJENA MAMA: »NÁ, RDEČA KAPICA, TU IMAS KOS POGAČE IN STEKLENICO VINA, NESI TO BABICI TJA VEN. BABICA JE BOLNA IN SLABA IN TO JI BO DOBRO DELO. OKREPČALA SE BO. HITRO SE ODPRAVI, DA NE BO PREVROČE, IN KO PRIDEŠ TJA VEN, HODI LEPO NARAVNOST PO POTI IN NE TEKAJ PO STRANSKIH STEZAH, DA NE BOŠ PADLA IN RAZBILA STEKLENICE, IN BABICA NE BO DOBILA NIČ. IN KO VSTOPIŠ V SOBO, NE POZABI VOŠČITI DOBRŮ JUTRO IN NE KUKAJ PREJ PO VSEH KOTIH IN KOTIČKIH!«

»VSE BOM LEPO NAPRAVILA, KAKOR JE TREBA,« JE REKLA RDEČA KAPICA IN DALA NATO MAMI ROKO.

BABICA PA JE IMELA HIŠICO DVE URI DALEČ OD
VASI, SREDI GOZDA. KO JE RDEČA KAPICA PRIŠLA V

HOSTO, JE SREČALA VOLKA. KER NI VEDELA, KAKŠNA
HUDA ZVER JE TO, SE GA NI BALA.

»DOBRO JUTRO, RDEČA KAPICA!« JO JE NAGOVORIL
VOLK.

»DOBRO JUTRO, VOLK!«

»KAM PA ŽE TAKO NAVSEZGODAJ, RDEČA KAPICA?«

»K BABICI SEM NAMENJENA.«

»KAJ PA IMAŠ POD PREDPASNIKOM?«

»KOS POGAČE IN VINO: VČERAJ SMO PEKLI, ZATO NAJ
SE BOLNA IN SLABOTNA BABICA S TEM MALO POSLADKA
IN OKREPČA.«

»RDEČA KAPICA, KJE PA STANUJE TVOJA BABICA?«

»KAKŠNE ČETRTE URE ŠE DALJE V GOZDU, POD TREMI VISOKIMI HRASTI JE NJENA HIŠICA; OKROG NJE JE LE-SKOVA MEJA Z LEŠNIKI, GOTOVO JO POZNAŠ,« JE RAZ-LOŽILA RDEČA KAPICA.

— HEJ, TA MLADA, RAHLA STVARCA — JE POMISLIL VOLK PRI SEBI — TO BO MASTEN GRIŽLJAJ, KI BO ŠE BOLJE TEKNIL KAKOR STARA; LEPO ZVITO SE JE TREBA LOTITI, PA BOM OBE DOBIL V ZOBE.

STOPAJOČ NEKAJ ČASA VŠTRIC RDEČE KAPICE, PA JE
DEJAL NA GLAS:

»POGLEJ NO, RDEČA KAPICA, TE LEPE CVETLICE, KI
STOJE TU NAOKROG, ZAKAJ SI JIH MALO NE OGLEDAŠ?
MISLIM, DA NE SLIŠIŠ NITI, KAKO MILO PREPEVAJO
PTIČKI? TAKO ZAMIŠLJENO HODIŠ PO STEZI, KAKOR BI
ŠLA V ŠOLO, PA JE VSE TAKO VESELO IN ZANIMIVO TU
V GOZDU.«

RDEČA KAPICA SE JE OZRLA OKROG SEBE IN, KO JE VIDELA, KAKO POPLESVAJO SONČNI ŽARKI SKOZI DREVJE IN KAKO JE VSEOKROG POLNO LEPIH CVETK, JE POMISLILA: — ČE NATRGAM ŠOPEK CVETK ZA BABICO, JO BO TO GOTOVO TUDI RAZVESELILO; TAKO ZGODAJ JE ŠE, DA BOM LE ŠE PRIŠLA PRAVI ČAS. — STEKLA JE S POTI V GOZD IN ZAČELA TRGATI CVETLICE. IN KO JE KATERO ODTRGALA, SE JI JE ZAZDELO, DA JE MALO BOLJ STRAN ŠE NEKA LEPŠA IN STEKLA JE K NJI IN ZABREDLA TAKO ČEDALJE GLOBLJE V GOZD.

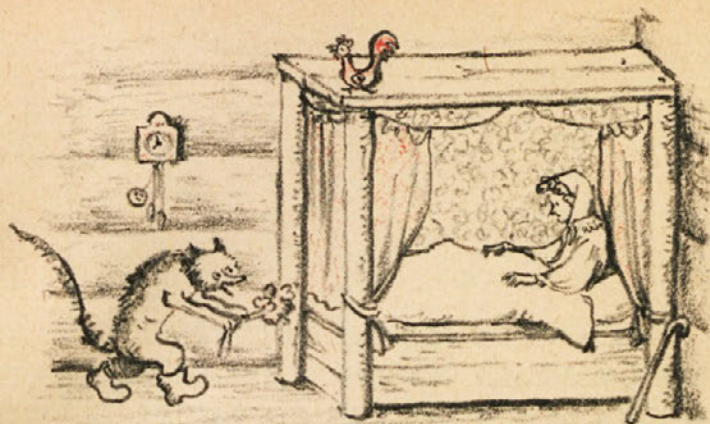

VOLK PA JO JE MEDTEM UBRAL NARAVNOST PROTI BABIČINI HIŠICI. KO JE PRIŠEL TJA, JE POTRKAL NA VRATA.

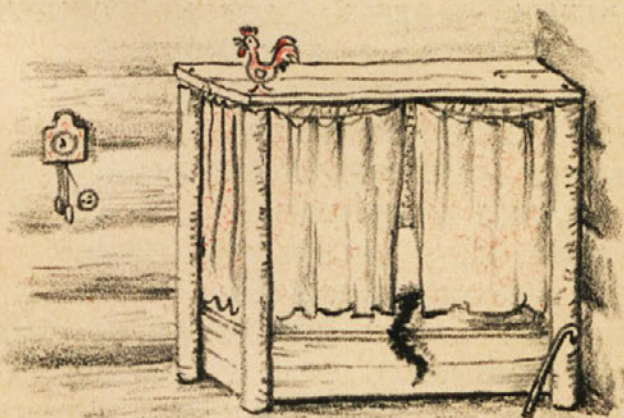
»KDO JE ZUNAJ?« JE VPRAŠALA BABICA.

»RDEČA KAPICA. PRINESLA SEM TI POGAČE IN VINA, ODPRI MI.«

»KAR NA KLJUKO PRITISNI,« JE REKLA BABICA, »PREVEČ SEM SLABA IN NE MOREM VSTATI.«

VOLK JE PRITISNIL NA KLJUKO, VRATA SO SE ODPRLA
IN VOLK JE ŠEL, NE DA BI BIL KAJ ZINIL, NARAVNOST
K POSTELJI IN POŽRL BABICO. NATO SI JE OBLEKEL NJENO
OBLEKO, SI POSADIL NJENO ČEPICO NA GLAVO, LEGEL
V NJENO POSTELJO IN POTEGNIL POSTELJINE ZAVESE
SKUPAJ.

RDEČA KAPICA PA JE TEKALA ZA CVETLICAMI IN, KO JIH JE TOLIKO NABRALA, DA JIH NI MOGLA VEČ NOSITI, SE JE DOMISLILA SPET BABICE IN ODPRAVILA SE JE NA POT K NJI. ZAČUDILA SE JE, DA SO VRATA ODPRTA IN, KO JE STOPILA V IZBO, JO JE TAKO ČUDNO OBSLO V NJI, DA JE POMISLILA: — JEJDETA NO, TAKO TESNO MI JE DANES PRI SRCU IN SEM BILA DRUGAČE ZMEROM TAKO RADA PRI BABICI! — VZDIHNILA JE IN REKLA GLASNO:

»DOBRO JUTRO!« A ODGOVORA NI BILO. ZATO JE STOPILA K POSTELJI IN ODGRNILA ZAVESE: PRED NJO JE LEŽALA BABICA, S ČEPICO GLOBOKO POTISNJENO NA OBRAZ IN TAKO ČUDNA JE BILA VIDETI.

»EJ, BABICA, KAKO VELIKA UŠESA IMAŠ!«

»DA TE LAHKO BOLJE SLIŠIM.«

»EJ, BABICA, KAKO VELIKE OČI IMAŠ!«

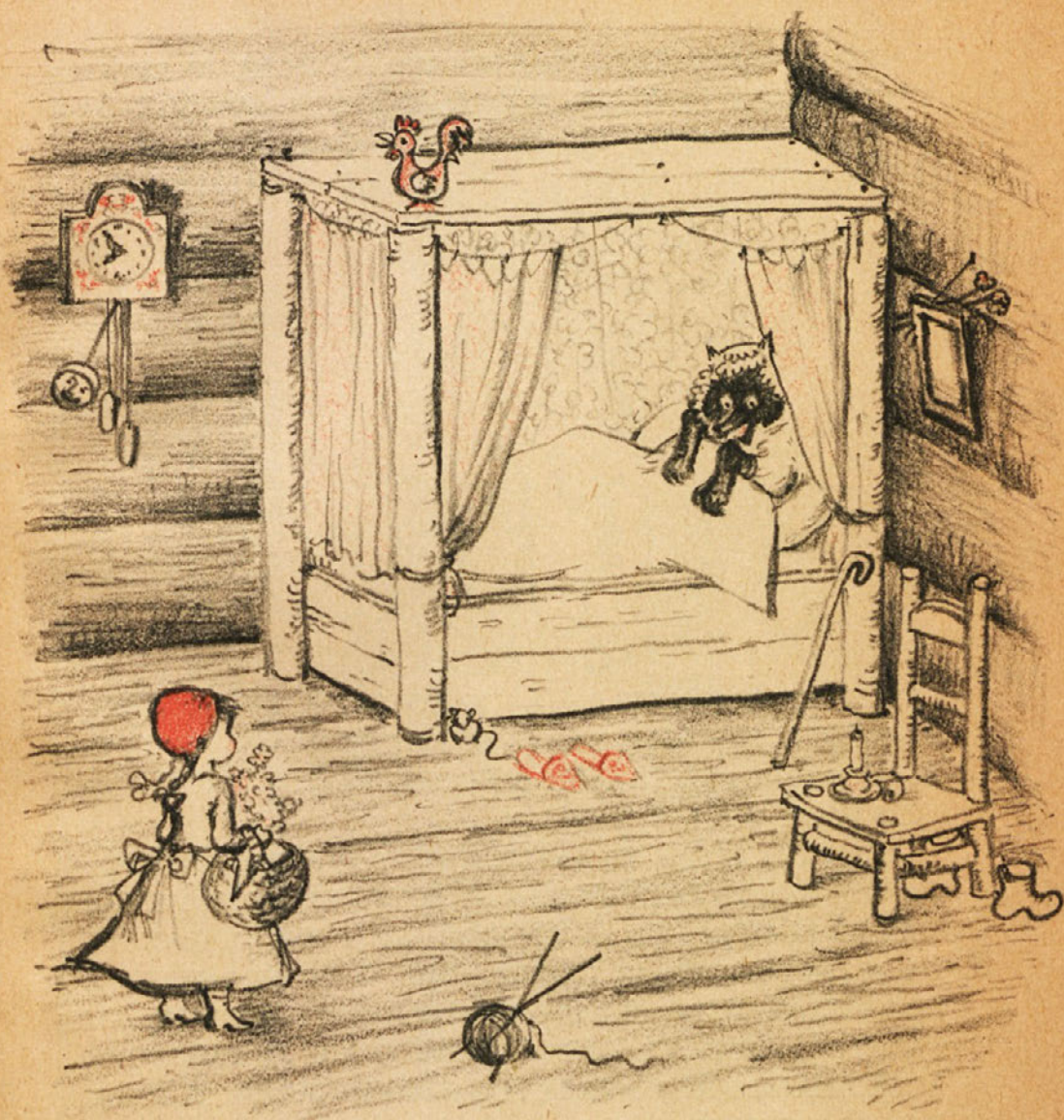
»DA TE LAHKO BOLJE VIDIM.«

»EJ, BABICA, KAKO VELIKE ROKE IMAŠ!«

»DA TE LAHKO BOLJE ZGRABIM.«

»JOJME, BABICA, KAKO GROZNO VELIKA USTA IMAŠ!«

»DA TE LAHKO BOLJE POŽREM!« JE ZARENČAL VOLK, BIL V SKOKU IZ POSTELJE IN POŽRL UBOGO RDEČO KAPICO.

KO JE VOLK TAKO NASITIL SVOJ POHLEP, JE LEGEL SPET NAZAJ V POSTELJO, ZASPAL IN PRIČEL SMRČATI, DA JE KAR ODMEVALO. PA JE PRIŠEL MIMO HIŠE LOVEC,

SLIŠAL TO IN POMISLIL: — KAKO SMRČI STARA ŽENA, POGLEDATI MORAM, ČE SE JI NI KAJ ZGODILO. — STOPIL JE V SOBO IN, KO JE PRIŠEL DO POSTELJE, JE VIDEL, DA LEŽI VOLK V NJI.

»HA, TUKAJ SEM TE NAŠEL, MRCINA STARA!« JE REKEL. »DOLGO SEM TE ŽE ISKAL.« ŽE JE HOTEL NAMERITI PUŠKO, KAR SE DOMISLI, DA JE VOLK MORDA POŽRL BABICO IN DA BI JO MOGOČE ŠE LAHKO REŠIL. ZATO NI USTRELIL, MARVEČ JE VZEL ŠKARJE IN ZAČEL SPEČEMU VOLKU PARATI TREBUH. KO JE PREREZAL KOŽO, JE ZAGLEDAL RDEČO KAPICO IN, KO JE ŠE MALO RAZPARAL, JE SKOČILA DEKLICA IZ TREBUHA.

»JOJ, KAKO ME JE BILO STRAH!« JE VZKLIKNILA.
»KAKO TEMNO JE BILO VOLKU V TREBUHU!«
NATO JE PRIŠLA VEN TUDI STARA BABICA ŠE ŽIVA
IN JE KOMAJ ŠE DIHALA.

RDEČA KAPICA PA JE NAGLO PRINESLA NEKAJ VELIKIH KAMNOV, KI SO JIH STLAČILI VOLKU V TREBUH. IN KO SE JE TA PREBUDIL, JE HOTEL POBEGNITI, KAMNI PA SO BILI TAKO TEŽKI, DA JE KAR OMAHNIL IN PADEL MRTEV NA TLA.

VSI TRIJE SO BILI DOBRE VOLJE; LOVEC JE ODRL VOLKU KOŽO IN ODŠEL Z NJO DOMOV. BABICA JE POJEDLA POGAČO IN POPILA VINO, KI GA JE PRINESLA RDEČA KAPICA, TER SI SPET OPOMOGLA. RDEČA KAPICA PA JE PREMIŠLJEVALA: — NIKDAR VEČ NE SMEŠ UHAJATI S POTI IN SAMA TEKATI V GOZD, ČE TI JE MAMA PREPOVEDALA. KAKO HUDO BI BILO UBOGI MAMI, ČE BI BILA JAZ OSTALA V VOLKOVEM TREBUHU!

C08155 3042100

NARODNA IN UNIVERZITETNA
KNJIZNICA

00000214168

